

Forfatter: Lehmann, Peter Martin Orla

Titel: BREV TIL: Delane, John Thadeus FRA: Lehmann, Peter Martin Orla (1848-04-13)

Citation: Lehmann, Peter Martin Orla: "BREV TIL: Delane, John Thadeus FRA: Lehmann, Peter Martin Orla (1848-04-13)", i *Fire Breve til The Times*, s. 1. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002006044-000-shoot-L0020060440000001.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Fire Breve til The Times

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Hr. Redaktør!

Min Herre, de veed, at et aabenbart Oprør er udbrudt i de to Hertugdømmer Slesvig og Holsten, der høre til det danske Monarki. En oprørske Regering er bleven dannet og tiltager sig alle Suverænitetsrettigheder; Love ophæves og nye gives; offentlige Embedsmænd afsættes efter dens Forgodtbefindende og andre indsættes; den har bemægtiget sig de offentlige Kasser; den udskriver Skatter og bruger Statsindtægterne, som den lyster. Denne oprørske Regering foregiver rigtignok at foretage sig disse og lignende Skridt i sin retmæssige Fyrstes Navn; men dette er et grovt Bedrageri, som ikke kan føre Nogen bag Lyset. Feigt Hykleri er jo beslægtet med dumdristigt Oprør. De i Slesvig .og Holsten garnisonerende Regimentter ere saaledes blevne forledte til at svige deres Troskabsed mod deres retmæssige Herre; de ere blevne forledte til at bemægtige sig de faste Pladser i Landet med alt derværende Krigsforraad. Revolutionære Eder aflægges; Oprørsbanneret reises og Hæren opstilles i Slagorden mod Retfærdighed og Ret. Massen af Befolkningen drives til Borgerkrig. Men ikke nok hermed. Man har appelleret til Lidenskaberne i Tydskland, Tydskerne ere blevne opfordrede til at sende deres Friskarer. Det behøver neppe at siges, at en saadan Krig af uorganiserede Hobe er overordentlig farlig for al bestattende Orden. Alle retmæssige Magter og Regeringer paa Fastlandet ere blevne rystede i deres Grundvold. Vigtige Spørgsmaale og vilde Lidenskaber gjære blandt alle Samfundsklasser. Naar Retten til at slutte Fred og erklære Krig saaledes vanhelliges ved Pøbelens vilde Attraer, hvad skal da forhindre den fra at gribe til Vaaben mod Lovlighed, Eiendom og Civilisation?

Aldrig har et Oprør været mindre berettiget paa Grund af Forholdene. Den forrige Regering i disse Lande kan beskyldes for Mangel paa Omsigt og Kraft. Det kan beklages, at denne Regering ikke tidligere og paa en bestemtere Maade skred til forfatningsmæssig Frihed. Men Ingen kan benegte dens Mildhed og Retfærdighed, dens Omhu for Landets Velvære, for personlig Frihed og almindelig Oplysning. Ingen kan benegte dens Bestræbelser for ved en lang Række af deelvisse Reformer at forbedre Landets Tilstand og forberede en fri Forfatning.

Men mindst af Alle kan den nuværende Konge have foranlediget saadanne Skridt. Det er neppe tre Maaneder siden han besteg sine Fædres Throne og den samme Aften, han greb Scepteret, gav han det høitidelige Løfte, at han vilde indrømme en fri Forfatning og opoffre sin uindskrænkede Magt for Folkets Frihed. Hans Ønske om at forene Danmark og Holsten ved en for Begge fælleds Forfatning modtoges med Kulde i Danmark og mødte heftig Modstand i Holsten. De senere revolutionaire Bevægelser i Tydskland gjorde dens Iværksættelse umulig. Dette var Enden paa et Ministerium, som han havde arvet efter sin Fader og Forgænger, og hvis Politik var gaaet ud paa en endelig Forening mellem Danmark og Holsten. De Mænd, af hvilke Kongen derpaa sammensatte sit Ministerium, vare ikke alene varme Venner af politisk Frihed, men havde tillige uforbeholdent erkjendt Holstens Adkomst til som tydsk Forbundsstat at erholde en egen og national Forfatning. Kongen, som længe og fuldkomment havde samstemmet med disse Mænd, fulgte deres Raad og erklærede, at han ikke alene var villig til at erkjende Holstens Uafhængighed som en særskilt tydsk Stat, men ogsaa, at han agtede at virkeliggjøre den i alle Retninger. Han lovede Holsten dets egen Forfatning, dets egen Bestyrelse, et eget Pengevæsen og en egen Hær. Ja, han gik endog videre end Holstenernes Ønsker. Frimodigen og med velberaad Hu tog han Initiavitet i det vigtigste af Holstens nationale Spørgsmaale og lovede som Hertug af Holsten at understøtte Tydsklands Tragten efter en fuldkommen politisk Forening.

Mod denne Konge og denne Regering er Oprørsbanneret blevet reist. Frihedens Navn maa hellige en s. 2Krig mod en Fyrste, som — førend den franske Revolution og dens Efterligning i Tydskland — af egen Overbevisning og frivilligt antog sig Frihedens Sag som sin egen, som omgav sin Throne med ærlige og kraftige Venner af forfatningsmæssige Regeringsformer og af Folkefrihed. Huldskab og Troskab tilintetgjøres i Tydsklands og den tydske Nationalitets Navn; Lovlighed og Orden trædes under Fødder; en rolig Samvittighed og Landets Fred opoffres alene for at gjøre Modstand mod en Regering, som ikke alene nforbeholdent og fuldstændigt har anerkjendt den tydske Forbundsstat Holstens Uafhængighed og Nationalitet, men som tillige ærligt og oprigtigt har rakt Haanden til Fuldbyrdselsen af Holstens nationale Udvikling i Forening med det øvrige Tydskland. Løfter, om hvis Oprigtighed Ingen kunde tvivle, og som heller ikke drages i Tvivl, fordi de Mænd, der have paataget sig Ansvar for deres Opfyldelse i en Række af Aar have kæmpet for de samme Grundsætninger, besvares med vilde Oprørsskrig, eller, for at tale nøiagtigere, Kongens Svar paa en Petition, der overbragtes ham af en Deputation, er ikke engang blevet oppebiet; thi næsten i samme Øieblik, Kongen gav disse Løfter, udslyngedes Borgerkrigens Brandfakkel i Lande, som hidtil vare saa fredelige og lykkelige. Denne Begivenhed, min Herre, er af en saa usædvanlig Natur, at jeg neppe kan forklare mig den, med mindre det revolutionære Smitstof, som synes at have befængt hele Fastlandet, kan antages at være Aarsagen til den. Og selv da vil Hovedgrunden findes i de længe fortsatte Rænker af en Prætendent til Kronen, af en Mand, hvis Trædskhed kun kan sammenlignes med hans Troløshed.

Det er bekjendt, at Hertugen af Angustenburg, Christian den 7des Dattersøn og Christian den 8des Svoger, agter at gjøre visse Krav gjældende, som han foregiver at have (dersom Frederik den 3dies mandlige Linie virkeligen skulde uddøe,) ikke alene paa visse Dele af, nten paa hele Holsten, og endog paa Slesvig. Det er ligeledes bekjendt, at han i en lang Aarrække har søgt at haandhæve sine ugrundede Fordringer, ikke alene ved spidsfindige Skrifter og snedige Rænker, men ogsaa ved at gjøre sit Bedste for at ophidse den offentlige

Mening i Slesvig og Holsten mod sin retmæssige Herre og nærmeste Slægtning; at han har bearbejdet Stemningen i Tydskland og ægget den mod det danske Folk, hvortil han selv hører, og at disse strafværdige Rænker kun kunde forblive ustraffede paa Grund af vor Regerings utrolige Overbærenhed og hans kongelige Søsters Forbønner, hvis Taarer nu maa vise hendes Anger over en saa tilgivelig Vildfarelse. Det er ligeledes bekjendt, at Hertugen ikke alene har deeltaget i Oprøret, til hvis Udbrud han gav Tegnet ved Preussens Bistand, som han iforveien og hemmeligt havde

forsikkret sig, men at hans egen Broder staaer i Spidsen for Opstanden, at hans Broder forleder Tropperne ved at han tidligere har været deres General, og at han ved blodtørstige Proklamationer ophidser dem til at kæmpe mod hans Konge og Herre.

Et egentligt Forsvar for dette Oprør er umuligt. Men uagtet fanatiske Begreber og vildledede Anskuelse kunne have et vist Krav paa vor Overbærenhed, maa det vække enhver ærlig Mands ubetingede Harm at see personlige, egennyttige Interessers Rænkespil og Guld i Forbund mod Retfærdighed og Lovlighed. Saaledes er Tingenes Tilstand i det danske Monarki. Paa den ene Side see vi en meenedersk Prætendent i Spidsen for en oprørske Hær, der förstærkes med Landstrygere fra det revolutionære Tydskland. Paa den anden Side see vi en ung Konge, omgivet af et folkeligt Ministerium, og om hvem det danske Folk flokker sig med en Enstemmighed, Hengivenhed og Begeistring, der i vore Dage afgive et ligesaa usædvanligt som opbyggeligt Skue. Alle private Uenigheder ere forbi. Det forrige Bureaukrati og det konstitutionelle Parti, de fjendtlige Raab fra de aristokratiske og demokratiske Faktioner tie nu ligeoverfor den Fare, der truer Kronen og Riget. Ingen kunde forndsee, i det mindste forudsaae Ingen, den Vending, som Tingene saa uventet have taget. Slaget ramte den danske Regering uforberedt, men Danmark rustet sig med en Begeistring, der er rig paa stjerne Træk af den reneste Fædrelandskjærlighed. Inter arma silet toga. Dog Danmark stoler tillidsfuldt paa en Regering, der har Evne og Villie til at fremme Friheden; det stoler tillidsfuldt paa en Konge, der har svoret at forsvare sin Krones Ære og sit Riges Uafhængighed og har sat sig det Maal at indføre Fred og Frihed i alle sine Besiddelser.

Danmark er saa meget mere berettiget til at haabe et lykkeligt Udfald, da der, som De, min Herre, maa see af det, jeg har anført, ikke er nogen sand Uenighed tilstede mellem Danmark og Holsten. Holsten kan ikke ønske Noget, Tydskland kan ikke gjøre Noget for Holsten, som Danmark ikke kan indrømme ligesaa fuldstændigt og beredvilligt. Alt, hvad bestikkelige og fanatiske Forfattere i Tydskland have sagt om Holstens Undertrykkelse af Danmark, er usandt, og De, min Herre, vilde blive høist forbauset, dersom De kunde lære den sande Beskaffenhed af de Ankeposter at kjende, som ligge til Grund for alle disse heftige Deklamationer. Vilde vi henvise til ælbre Tider, kunde vi finde god Grund til at paastaae, at Holsten har behersket Danmark. Der gives et tydsk Dynasti, et tydsk Aristokrati, en tydsk Hær, tydske Ministre, en tydsk Diplomati. De have alle bidraget til at rive Danmark ned fra dets tidligere stolte, ophøiede Stilling. Den Politik, som gik ud paa at inkorporere Holsten i Danmark ved danske s. 3Forbindelser og danske Penge, har ladet dette glemme dets skandinaviske Kald og ladet det miste dets Vigtighed som Sømagt. Dog vi ville lade skeet være skeet. Vi ville indrømme, at hvad enten vor Regering var god eller slet, saa er det os selv, som ere ansvarlige, og de Klager, hvormed Holsten maatte ville fremkomme, maa det henvende til sig selv og sine egne Børn. Men hvorom Alt er, saa er een Ting klar, den, at i Betragtning af den Stilling som Kongen, som Danmark har indtaget mod Holsten, kan der ikke findes Skygge af et Paaskud om, at Danmark undertrykker Holsten, eller at Danmark blander sig i Tydsklands Anliggender.

Danmark forlanger intet Andet af Holsten, end en ærlig Ophævelse af deres Fælledskab; intet Andet, end en paa Begges fælleds Tarv og fri Villie støttet Forening, hvilken vil komme i Stand, naar Folkets sunde Sands og dets sande Tarv bliver frigjort for den individuelle Ærgjerrigheds og revolutionære Fanatismes terroristiske Lænker.

Der er ingen Strid mellem Danmark og Holsten, det slesvigske Spørgsmaal bliver rigtignok omtvistet og derom skal jeg tale i et andet Brev.

Jeg forbliver, min Herre, Deres ærbødige Tjener.

Den 13de April 1848.